

Arrest

nr. 212 041 van 6 november 2018
in de zaken RvV x / II en RvV x / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. CASTIAUX
Overwinningstraat 124
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 13 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan verzoeker op 15 juni 2018 ter kennis gebracht (zaak nr. 223 129).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 13 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij op 15 juni 2018 ter kennis gebracht (zaak nr. 223 130).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 juli 2018 met referentenummer 78394 en 78396.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 13 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat G. CASTIAUX en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit de bestreden beslissing en uit een synthesesnota die op 24 mei 2018 door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) werd opgesteld en zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, een eerste maal naar België kwam op 25 augustus 2002 als minderjarige samen met zijn moeder.

Op 15 juni 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 18 juli 2012 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15 juni 2011 onontvankelijk verklaard.

Op 18 juli 2012 wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 23 augustus 2012 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 11 juni 2013 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 23 augustus 2012 onontvankelijk verklaard.

Op 11 juni 2013 wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod voor drie jaar.

Bij arrest nr. 122 046 van 1 april 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissingen van de gemachtigde van 18 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15 juni 2011 onontvankelijk verklaard wordt en waarbij aan verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 6 maart 2015 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 9 maart 2015 neemt de burgemeester van Heist-op-den-Berg een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag van 6 maart 2015.

Op 10 april 2015 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 2 juli 2015 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 10 april 2015 onontvankelijk verklaard.

Op 2 juli 2015 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 11 mei 2016 dient verzoeker een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 5 juli 2016 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp bevonden.

Op 5 juli 2016 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Bij arrest nr. 173 749 van 31 augustus 2016 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissingen van de gemachtigde van 2 juli 2015 waarbij de aanvraag om

machting tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 10 april 2015 onontvankelijk verklaard wordt en waarbij aan verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 22 januari 2018 dient verzoeker een zesde aanvraag in om machting tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 28 mei 2018 wordt de aanvraag om machting tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 22 januari 2018 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machting tot verblijf die op datum van 22.01.2018 werd ingediend door:

N., D. (...) (R.R.: xxx)

nationaliteit: Servië

geboren te Belgrado op (...).1993

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machting tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij een eerste maal naar België kwam op 25.08.2002 op 11-jarige leeftijd samen met zijn moeder, N. J. (...) (R.R. xxx) en broer N. D. (...) (R.R. xxx). De asielpcedure (ingediend door zijn moeder) werd afgesloten op 17.10.2002. Het administratief dossier bevat geen verdere officiële stukken tot betrokkene zich op 13.12.2011 aanmeldt in verband met een voorgenomen huwelijk met D. V. (...) (R.R. xxx). Op datum van 19.05.2011 werd betrokkene door onze diensten gerepatrieerd naar Belgrado. Reeds op 15.06.2011 dient betrokkene een aanvraag 9bis in, die negatief wordt afgesloten op 18.07.2012. Op datum van 20.01.2012 huwt hij met de Belgische onderdane D. V. (...). Betrokkene dient nog vier aanvragen op basis van artikel 9bis die allen negatief worden afgesloten, de laatste op 05.07.2016.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij sinds 9-jarige leeftijd in België verblijft, dat hij zijn hele schooltijd in België gewoond heeft, dat hij een goede leerling was en dat hij 'vergeten' werd bij de aanvraag tot verblijfsmachting van zijn moeder N. J. (...). Echter, deze beweringen worden niet ondersteund door de objectieve informatie die zich in het administratief dossier bevindt. Het administratief dossier bevat geen objectief bewijs van zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied in de periode na het afsluiten van zijn asielpcedure tot 13.12.2011, datum van aanmelding in verband met zijn voorgenomen huwelijk. Wel bevat huidige aanvraag 9bis een bewijs van scholing sinds 05.03.2008 (op dat ogenblik was betrokkene 15 jaar oud). Dit ondersteunt de vaststelling dat betrokkene zich in de periode van eind 2002 tot begin 2008 niet in België bevond. Wat zijn scholing betreft, we stellen vast dat het administratief dossier bewijzen van scholing bevat van 08.03.2008 tot april 2011. Het administratief dossier bevat namelijk een schoolattest voor het schooljaar 2007/08 (onthaalklas anderstalige nieuwkomers) vanaf 05.03.2008, een schoolattest voor het schooljaar 2008/09 (onthaalklas anderstalige nieuwkomers), een attest van inschrijving voor het schooljaar 2010/11, een rapport van december 2010 en een rapport van april 2011. Betrokkene legt aldus bewijzen voor van scholing van 05.03.2008 tot april 2011. De bewering van betrokkene dat hij hier zijn volledige schooltijd gewoond heeft, wordt aldus niet ondersteund door de informatie die zich in het administratief dossier bevindt. Tenslotte wat betreft de bewering dat betrokkene 'vergeten' werd op de aanvraag tot verblijfsmachting van zijn moeder, stellen we vast dat zijn moeder nooit een aanvraag tot verblijfsmachting op basis van artikel 9bis heeft ingediend. Het administratief dossier van zijn moeder bevat geen bewijzen van haar aanwezigheid in de periode van 17.10.2002 (afsluiten van asielpcedure) en 17.08.2010, datum

waarop zij een aanvraag gezinshereniging indient in functie van haar Poolse schoondochter, P. K. (...) (R.R. xxx). Op basis van deze aanvraag werd mevrouw N. (...) op 03.05.2011 in het bezit gesteld van een F-kaart. We merken op dat betrokkene in deze aanvraag gezinshereniging zelf aangeeft pas op 07.01.2010 naar België gekomen te zijn. We stellen dus vast dat de beweringen van betrokkene niet ondersteund worden door de objectieve informatie die zich in het administratief dossier bevindt. Deze elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn moeder N. J. (...) (R.R. xxx) en zijn broer N. S. (...) (R.R. xxx) de Belgische nationaliteit bekomen hebben en dat zijn broer N. D. (...) (R.R. xxx), met wie hij samenwoont (hoewel zijn raadsman aanhaalt dat betrokkene samenwoont met zijn broer S. (...)), over een onbeperkte verblijfsmachtiging beschikt. Volledigheidshalve merken we op dat zijn beide broers de Belgische nationaliteit verworven hebben en dat zijn moeder in het bezit is van een F+-kaart. De door de raadsman gegeven informatie is niet correct. Echter, het feit dat zijn beide broers de Belgische nationaliteit verworven hebben en dat zijn moeder legaal in België verblijft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Betrokkene haalt aan dat hij met zijn ganse familie in België woont: zijn moeder, broers en al zijn neven en nichten. Het zou in het belang van deze familie zijn om verenigd te kunnen blijven. Een scheiding tussen aanvrager en zijn familie zou morele en psychische schade veroorzaken. Het centrum van zijn belangen zou in België gevestigd zijn. De uitzetting van betrokkene zou duidelijk een schending uitmaken van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging gemaakt dient te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ter staving van zijn hier opgebouwde banden legt betrokkene vijf getuigenverklaringen voor, waaronder één van zijn broer en één van zijn schoonzus en hij legt de Belgische identiteitskaarten voor van zijn broers N. S. (...) en N. D. (...). We stellen dus vast dat betrokkene ter staving van zijn hier opgebouwde privé-en gezinsleven - en dit in een periode van beweerd verblijf sinds 2002 - slechts vijf getuigenverklaringen en twee identiteitskaarten van familieleden voorlegt. Dit is ruim onvoldoende aan te tonen dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op het artikel 8 EVRM. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en zijn familieleden. De band tussen meerderjarige kinderen en hun ouders en tussen broers onderling valt niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) In casu blijft het bij het loutere voorleggen van de Belgische identiteitskaarten van zijn beide broers en een getuigenverklaring van zijn broer D. (...) en van zijn schoonzus. Er wordt niet aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene volgens het rijksregister van zijn echtgenote, D. V. (...) (R.R. xxx) nog steeds officieel gehuwd is met haar, hoewel zij volgens de gegevens uit het rijksregister niet meer samenwonen sinds 19.11.2014. Er is dan ook geen sprake van een gezinscel tussen betrokkene en zijn officiële echtgenote. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de

wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op —dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene haalt aan dat hij geen banden meer zou hebben met Servië, dat hij niet meer kan leven in Servië, dat hij daar recht heeft op niets, dat hij niet is geïntegreerd in Servië, dat hij samen met zijn moeder en ouders broers naar België is gekomen als piepjong kindje, dat de familie geen goederen zou hebben achtergelaten in Servië, dat hij er niet beschikt over een slaappleats, dat hij er als vreemdeling wordt bekeken, dat de Servische taal die hij gebruikt er moeilijk begrepen wordt, dat hij er niet op zijn plaats zal zijn en dat hij er niet kan rekenen op de steun van bewoners. Echter, we merken op dat het hier om loutere beweringen gaat die niet ondersteund worden door enig begin van bewijs. Loutere beweringen zijn onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Zoals reeds hierboven opgemerkt, worden zijn bewering niet ondersteund door de informatie beschikbaar in het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt dat hij op 25.08.2002, op 11-jarige leeftijd, voor de eerste maal naar België kwam en dit samen met zijn moeder en zijn broer D. (...). Echter, het eerstvolgende bewijs van aanwezigheid op het Belgische grondgebied is het schoolattest dat attesteert dat hij sinds 05.03.2008 de onthaalklas voor anderstalige nieuwkomers volgde (op dat ogenblik was hij 15 jaar oud). Betrokkene legt verder slechts bewijzen van scholing voor tot april 2011. Dit ondermijnt in sterke mate zijn bewering dat het Nederlands zijn moedertaal zou zijn en dat het Servisch dat hij zou spreken niet begrijpbaar zou zijn in Servië. Dit gezien het feit dat betrokkene zijn eerste elf levensjaren in Servië doorbracht, dat hij pas terug naar België kwam rond 05.03.2008 (op 15-jarige leeftijd) en dat hij hier slechts iets meer dan drie jaar aantoonbaar onderwijs volgde en dit pas voor de eerste maal op 15-jarige leeftijd. Bovendien werd betrokkene reeds door onze diensten gerepatriëerd naar Belgrado op 19.05.2011 en bevat zijn paspoort een inreisstempel voor Denemarken op 19.05.2011 en nog andere onleesbare stempels. Tenslotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen andere familieleden, familievrienden -of kennissen zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging. Dit wordt verder ondersteund door het feit dat zijn moeder N. J. (...) zelf aangeeft dat zij pas op 07.01.2010 naar België terugkeerde. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene daar geen slaappleats zou hebben en dat hij er op niets kan rekenen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene behoudens vergissing nooit enige misdaad of overtreding heeft begaan en dat hij niet bekend zou zijn bij de autoriteiten, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2002 in België zou wonen, dat hij heel zijn schooltijd in België gewoond zou hebben, dat hij de Nederlandse taal op school geleerd zou hebben, dat hij een goede leerling zou zijn geweest, dat het Nederlands zijn tweede moedertaal geworden zou zijn, dat hij al sinds 15 jaar dagelijks Nederlands zou spreken, dat de streek van Mechelen zijn streek geworden zou zijn, dat het Nederlands zijn voertaal zou zijn, dat hij hier een technische opleiding gevolgd zou hebben, dat al zijn schoolvrienden van Mechelen zouden zijn, dat hij volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij hoopt werk te vinden zodra zijn situatie administratief is geregeld, dat hij hier hechte integratiebanden tot stand gebracht zou hebben, dat zijn vrienden en kennissen unaniem zouden getuigen van zijn kwaliteiten op menselijk vlak en dat hij het huurcontract ondertekend door zijn broer D. (...) voorlegt evenals vijf getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone

omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)"

Op 28 mei 2018 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: N., D. (...)

geboortedatum: (...).1993

geboorteplaats: Belgrado

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene werd op datum van 19.05.2011 van gerepatrieerd naar Servië. Op datum van 15.06.2011 diende hij een aanvraag 9bis in. Deze werd negatief afgesloten op 18.07.2012. Zijn tweede aanvraag 9bis werd negatief afgesloten op 11.06.2013, zijn derde aanvraag 9bis op 09.03.2015, zijn vierde aanvraag 9bis op 02.07.2015 en zijn vijfde aanvraag 9bis op 05.07.2016. De toegestane maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.07.2016, aan betrokkene betekend op 13.11.2017.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoeker op 13 juli 2018 een verzoekschrift heeft ingediend met het oog op de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en dat hij op 13 juli 2018 nogmaals een verzoekschrift indiende dat evenzeer bedoeld is om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te verkrijgen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Met toepassing van deze bepaling worden de beroepen met nummers 223 129 en 223 130 van rechtswege gevoegd.

Wat betreft de tweede bestreden beslissing wordt uitspraak gedaan in de zaak met het rolnummer 223 130 en wordt verzoeker geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 223 129, in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in de zaak met rolnummer 223 129 een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eén manier overgenomen van schending van:

- kennelijke beoordelingsfout;*
- de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen;*
- het principe van de algemene zorgplicht;*
- het beginsel dat het bestuursorgaan een beslissing moet nemen rekening houdend met alle relevante elementen van de zaak;*

**GROND MOTIVERING : NIETIGVERKLARING EN SCHORSING
VOOR ZOVER**

De motivering van de beslissing is:

(...)

HOEWEL

Enige middel, eerst onderdeel

Geen attentie van alle omstandigheden, schending van de algemene zorgplicht, kennelijke fout.

Overwegende dat de tegenpartij de door verzoekster als buitengewone omstandigheden aangevoerde feiten uiteenzet, maar stelt dat zij niet begrijpt hoe deze elementen een of meer verplaatsingen naar het buitenland zouden belemmeren om afstand te doen van de vereiste vergunning.

Naast de hypocrisie die lijkt te ontstaan uit deze stelling, de aanvrager betreurt dat de andere partij heeft niet de pretentie om te begrijpen dat in het geval van verwijdering, is het waarschijnlijk definitief te zijn en dat de aanvrager definitief verliest de elementen van de integratie en bijlage die hij heeft in België.

Dat deze elementen natuurlijk buitengewone omstandigheden zijn die terecht worden ingeroepen;

Dat de andere partij een kennelijke fout maakt, in strijd is met artikel 9 bis en alle bepalingen van het middel;

Dat het middel serieus is;

Dat de betwiste beslissing nietig kan worden verklaard;

Tweede onderdeel

Niet-naleving van de algemene zorgplicht, kennelijke fout

Overwegende dat de andere partij beweert dat zijn beslissing niet onevenredig zou zijn aan de eerbiediging van het recht van de eiser op privé- en gezinsleven;

Dat het zijn overwegingen afleidt van het feit dat de scheiding van de aanvrager en zijn gezinsleden in België slechts tijdelijk of zelfs sporadisch zou zijn en daarom zou er geen serieuze verwachting of schending van artikel 8 van het EVRM zijn.

Dat de aanvrager u vraagt om dit zuiver retorische betoog niet te volgen en opnieuw gekenmerkt wordt door een zekere hypocrisie.

Dat de tegenpartij lijkt te aanvaarden dat de aanvrager een recht op terugkeer naar België moet krijgen als hij zich wendt tot de Belgische ambassade van zijn land van herkomst. En sindsdien, alles wat hij in België heeft gebouwd en alle banden en relaties die hij hier heeft en die daarom zijn privé- en gezinsleven vormen, maar ook zijn sociale en professionele leven, zou dit alles niet op zijn plaats zijn. gevaar door de bestreden beslissing.

Dat is het natuurlijk niet. Als de aanvrager moest vertrekken, weet hij dat er geen manier is om een beroep te doen op zijn goede integratie, zijn inhuurmogelijkheden en zijn privéleven om een terugkeervisum te verkrijgen. De tegenpartij weet het goed en het is om deze reden dat zijn motivatie is besmet met hypocrisie.

Dat de aanvrager bevestigt dat artikel 8 van het EVRM is geschonden door de bestreden beschikking die, indien gehandhaafd, zijn privé- en gezinsleven ernstig zal schaden.

Dat het onevenredige karakter van deze inbreuk wordt afgeleid uit het feit dat de tegenpartij suggereert dat zijn verwijdering slechts tijdelijk zou zijn en dat hij recht op terugkeer zou moeten krijgen. Quod nee. Inderdaad, wat heeft het voor zin om dergelijke schade aan te richten, hoewel de aanvrager in staat moet zijn om in België te blijven?

Terwijl de kritiek vergelijkbaar is met het argument van de tegenpartij dat het verlies van zijn belofte om in te huren geen uitzonderlijke omstandigheid zou zijn, omdat, naar verluidt, de aanvrager een professioneel visum kon aanvragen om terug te keren naar België.

Dat de aanvrager beweert dat zijn mogelijkheid om werknemers in dienst te nemen een uitzonderlijke omstandigheid is, omdat hij alleen geldig is als hij van regularisatie profiteert. Hij moet eerst een verblijfsvergunning krijgen voordat hij kan werken. De arbeidsovereenkomst die hij kon ondertekenen, maakt het niet mogelijk om een werkvergunning in België te krijgen als hij geen voorafgaande verblijfsvergunning heeft.

Dat de andere partij hem natuurlijk niet negeert, noch de aanvrager noch een jurist.

Dat het verlies van zijn kans op een baan inderdaad een uitzonderlijke omstandigheid is waardoor het onmogelijk is om terug te keren naar het land, met het risico alles te verliezen.

Dat de tegenpartij het als een substantieel argument zou kunnen verwerpen, maar niet als een argument van ontvankelijkheid.

Het maakt een kennelijke beoordelingsfout, zodat het in strijd is met alle bepalingen die in de middelen worden vermeld.

Dat de gepresenteerde middelen serieus zijn;

De nietigverklaring van de bestreden handeling;

Derde onderdeel

Opgemerkt dient te worden dat de tegenpartij dat verzoekster administratieve verslag objectief bewijs zou falen om haar aanwezigheid in België tussen 2002 en 2008. Om dit de andere partij te doen bevestigen is gebaseerd op informatie van alleen de woonkamer plaat de moeder van de aanvrager. Dit is het dossier van zijn moeder en niet van hem.

De aanvrager negeert het bewijsmateriaal dat door zijn moeder is ingediend ter ondersteuning van zijn claim op dat moment.

Hij bevestigt dat hij in 2002 arriveerde en al zijn scholing in België bijwoonde. Ongeacht wat zijn moeder zou hebben gezegd tegen de Belgische autoriteiten, moet het verzoek om verblijf van de aanvrager worden behandeld met het door verzoekster ingediende bewijsmateriaal.

Argumenten uit een eerder bestand gebruiken die betrekking hebben op een andere persoon dan de aanvrager, zonder dat de aanvrager die uitleg mag geven, is een kennelijke fout van de andere partij.

Verzoeker voert hier zijn schoolcertificaten in waaruit zijn aanwezigheid in België tijdens de betrokken periode blijkt, om de beoordelingsfout van de tegenpartij aan te tonen.

Vierde onderdeel

De tegenpartij is van mening dat het feit dat de gezinsleden van de aanvrager allemaal Belg zijn of een definitief verblijf hebben, niet van dien aard is dat het zijn terugkeer naar Servië zeer moeilijk maakt.

De aanvrager heeft echter verklaard dat hij volledig afhankelijk is van zijn familie voor zijn gezin en dat er niemand in Servië overblijft.

Toegegeven, terugkeer naar Servië is theoretisch mogelijk, maar voor de aanvrager is dit rendement buitengewoon gecompliceerd.

De andere partij schendt artikel 9a door het begrip buitengewone omstandigheid met onmogelijkheid te verwarren.

De weg is serieus."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 t/m 4 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht. Hij maakt tevens melding van een kennelijke beoordelingsfout. Uit de bespreking van het middel blijkt dat hij tevens een schending van artikel 8 EVRM aanvoert.

Hij betoogt dat het Bestuur geen rekening gehouden heeft met alle omstandigheden. Een verwijdering naar het land van herkomst zou definitief zijn, waarbij hij de elementen van integratie zou verliezen. Er zou verder geen rekening gehouden zijn met zijn gezins- en privéleven, noch met zijn sociaal en professioneel leven. Hij voert schoolcertificaten toe om zijn aanwezigheid in het Rijk tussen 2002 en 2008 aan te tonen. Hij besluit volledig afhankelijk te zijn van zijn in België verblijvende familie, maar geeft toe dat, niettegenstaande een terugkeer naar Servië gecompliceerd zou zijn dit theoretisch mogelijk is.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker zich ertoe beperkt de door hem in zijn aanvraag reeds opgeworpen elementen opnieuw uiteen te zetten in voorliggend verzoekschrift. Hij toont echter op geen enkele wijze aan dat de manier waarop die elementen door het Bestuur werden beoordeeld in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zouden zijn.

Hij gaat er met zijn betoog aan voorbij dat de bestreden beslissing een onontvankelijkheidsbeslissing van de aanvraag 9bis betreft en derhalve geen beoordeling ten gronde bevat. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. In casu blijkt uit de bestreden beslissing blijkt dat het Bestuur wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoeker in zijn aanvraag aangevoerde elementen en dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom het Bestuur oordeelde dat die elementen thans niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Waar hij verwijst naar de elementen van integratie als buitengewone omstandigheid, dient te worden opgemerkt dat die elementen tot de gegrondheid van de aanvraag 9bis behoren en bijgevolg niet behandeld worden in de ontvankelijkheidsfase. De Raad van State heeft geoordeeld dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (zie RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)).

Hij toont verder niet aan met welke gekende elementen het Bestuur geen rekening gehouden zou hebben.

Waar verzoeker thans schoolcertificaten voor de periode 2004 tot 2008 aan het verzoekschrift toevoegt, betwist hij niet dat die schoolattesten niet aan zijn laatste aanvraag 9bis werden toegevoegd, waardoor het Bestuur er ook geen rekening mee kon en moest houden.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kennis heeft van de feitelijke en juridische elementen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Waar hij aangeeft het niet eens te zijn met die motieven en de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dient te worden opgemerkt dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoeker, die geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Het enige middel is niet ernstig.”

3.1.3.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoeker verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom

de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Aldus kunnen de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.3. De verwerende partij heeft de bestreden beslissing formeel gemotiveerd en dus geen toepassing gemaakt van artikel 4 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Deze bepaling, die in voorliggende zaak dus niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

3.1.3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

3.1.3.5. Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris *c.q.* de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zijn aanvraag van 22 januari 2018 heeft verzoeker het volgende aangehaald inzake de buitengewone omstandigheden:

- hij woont met zijn ganse familie in België, zijnde zijn moeder, broers, neven en nichten, het is in het belang van deze familie om verenigd te kunnen blijven;
- getuigenissen uit de entourage van verzoeker waaruit blijkt dat hij een goed mens is, ze getuigen tevens over zijn integratie en persoonlijke kwaliteiten;
- een scheiding met zijn familie zou morele en psychische schade veroorzaken, hetgeen perfect voorkomen kan worden;
- een terugkeer is strijdig met artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM);
- de scheiding zou ernstige schade met zich meebrengen die moeilijk herstelbaar zou zijn zowel in hoofde van verzoeker als in hoofde van zijn familie in België.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.1.3.6. In een eerste onderdeel van het middel werpt verzoeker op dat de verwerende partij de door verzoeker als buitengewone omstandigheden aangevoerde feiten uiteenzet, maar stelt dat zij niet begrijpt hoe deze elementen één of meer verplaatsingen naar het buitenland zouden belemmeren. Verzoeker betreurt dat de verwerende partij niet de pretentie heeft om te begrijpen dat een verwijdering waarschijnlijk definitief zal zijn en hij de elementen van zijn integratie zal verliezen. Verzoeker acht deze vaststelling van de verwerende partij hypocriet en stipt aan dat de door hem ingeroepen elementen wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn die terecht werden ingeroepen. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat de verwerende partij vaststelt dat de scheiding van zijn familieleden slechts tijdelijk zou zijn en er daarom geen schending van artikel 8 van het EVRM kan zijn

en deze stelling zuiver retorisch en hypocriet is. Verzoeker laat gelden dat de verwerende partij heel goed weet dat wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst om vandaar een aanvraag in te dienen er geen manier is om een beroep te doen op zijn goede integratie, “zijn inhuurmogelijkheden” en zijn privéleven om een terugkeervisum te verkrijgen. Verzoeker voert aan dat artikel 8 van het EVRM is geschonden door de bestreden beslissing. Verzoeker stelt zich de vraag wat voor zin het heeft om dergelijke schade aan te richten, met name dat hij zijn aanvraag in zijn land van herkomst dient in te dienen, hoewel hij in staat moet zijn om in België te blijven. Verzoeker voert aan dat het verlies van zijn kans op een baan een uitzonderlijke omstandigheid is waardoor het onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst en met als risico dat hij alles dreigt te verliezen. Verzoeker werpt in een derde onderdeel op dat hij in 2002 in België aankwam, hij steeds in België naar school ging en dat ongeacht wat zijn moeder zou hebben gezegd tegen de Belgische autoriteiten het verzoek moet worden behandeld met het door verzoeker ingediende bewijsmateriaal. Verzoeker voert aan dat het een kennelijke fout van de verwerende partij is om argumenten uit een eerder bestand te gebruiken die betrekking hebben op een andere persoon dan de aanvrager zonder dat die uitleg mag geven. Verzoeker werpt op dat hij bij zijn verzoekschrift zijn schoolcertificaten voegt waaruit zijn aanwezigheid in België tijdens de betrokken periode blijkt en dit om de beoordelingsfout van de verwerende partij aan te tonen. In een vierde onderdeel van het enig middel stipt verzoeker aan dat hij heeft verklaard dat hij volledig afhankelijk is van zijn familie voor zijn gezin en dat er niemand in Servië overblijft. Verzoeker erkent dat een terugkeer naar Servië theoretisch mogelijk is maar het rendement voor hem buitengewoon gecompliceerd is en de verwerende partij artikel 9bis van de vreemdelingenwet schendt door het begrip ‘buitengewone omstandigheid’ met onmogelijkheid te verwarren.

3.1.3.7. Verzoeker voert aan dat het hypocriet is van de verwerende partij om de door hem aangebrachte elementen niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker betreurt dat de verwerende partij niet inziet dat in het geval van een verwijdering, deze waarschijnlijk definitief is en hij definitief zijn elementen van integratie in België verliest. Verzoeker voert verder aan dat deze elementen natuurlijk buitengewone omstandigheden zijn die terecht worden ingeroepen. Verzoeker werpt op dat het verlies van zijn kans op een baan een uitzonderlijke omstandigheid is waardoor hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij riskeert alles te verliezen.

In de bestreden beslissing wordt over de integratie van verzoeker, met inbegrip van zijn werkbereidheid, het volgende uiteengezet:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2002 in België zou wonen, dat hij heel zijn schooltijd in België gewoond zou hebben, dat hij de Nederlandse taal op school geleerd zou hebben, dat hij een goede leerling zou zijn geweest, dat het Nederlands zijn tweede moedertaal geworden zou zijn, dat hij al sinds 15 jaar dagelijks Nederlands zou spreken, dat de streek van Mechelen zijn streek geworden zou zijn, dat het Nederlands zijn voertaal zou zijn, dat hij hier een technische opleiding gevolgd zou hebben, dat al zijn schoolvrienden van Mechelen zouden zijn, dat hij volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij hoopt werk te vinden zodra zijn situatie administratief is geregeld, dat hij hier hechte integratiebanden tot stand gebracht zou hebben, dat zijn vrienden en kennissen unaniem zouden getuigen van zijn kwaliteiten op menselijk vlak en dat hij het huurcontract ondertekend door zijn broer D. (...) voorlegt evenals vijf getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Hieruit blijkt dat verzoekers integratie, met inbegrip van zijn werkbereidheid, niet aanvaard wordt als een buitengewone omstandigheid omdat de gemachtigde oordeelt dat deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden. De gemachtigde hield dus wel degelijk rekening met de elementen van integratie, maar oordeelde dat deze niet aannemelijk maken dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het land van herkomst en elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en aldus niet moeten worden onderzocht in het kader van een onderzoek naar de ontvankelijkheid van de aanvraag.

De motivering die inhoudt dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden aangenomen aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag

betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. De Raad wijst erop, zoals reeds aangehaald, dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met het aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. Aangezien de gemachtigde vaststelde dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken, diende hij deze dan ook niet verder in de ontvankelijkheidsfase te onderzoeken. Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de gemachtigde de integratie van verzoeker apprecieerde, kennelijk onredelijk is, nu verzoeker met zijn betoog niet *in concreto* aantoonde dat de door hem aangehaalde elementen van integratie het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken.

3.1.3.8. Verzoeker formuleert kritiek op het motief van de eerste bestreden beslissing dat een scheiding met zijn gezinsleden slechts tijdelijk zou zijn en er daarom geen serieuze verwachting of schending van artikel 8 van het EVRM kan zijn. Verzoeker dringt aan om dit zuiver hypothetisch betoog niet te volgen en ontwaart in de motieven van de eerste bestreden beslissing opnieuw hypocrisie.

Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Gelet op het feit dat verzoeker dient aan te tonen dat er omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer onmogelijk of bijzonder moeilijk maken, komt het de Raad niet incorrect of kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij betreffende de aangevoerde omstandigheid aangaande de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM oordeelt dat *"De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (...) enkel een eventuele tijdelijke scheiding (impliceert), wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."*

3.1.3.9. Verzoeker werpt op dat wanneer hij moet vertrekken er geen manier is om een beroep te doen op zijn integratie, zijn *"inhuurmogelijkheden"* en zijn privéleven om *"een terugkeervisum"* te verkrijgen. Verzoeker stipt aan dat de verwerende partij dit zeer goed weet en de eerste bestreden beslissing hypocriet is.

Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat eens terug in zijn land van herkomst hij bij de bevoegde diplomatieke post een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 van de vreemdelingenwet kan indienen. In het kader van die aanvraag staat het hem vrij om zich te beroepen op zijn integratie in België, zijn *"inhuurmogelijkheden"* en zijn privéleven. Het gegeven dat verzoeker zich op dat moment niet langer in België zal bevinden, staat er niet aan in de weg dat hij zich op deze elementen kan beroepen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in geval van het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 van de vreemdelingenwet bij de bevoegde diplomatieke post zich niet langer op zijn integratie in België, zijn *"inhuurmogelijkheden"* en zijn privéleven zou kunnen beroepen.

3.1.3.10. Verzoeker werpt op dat hij in 2002 in België aankwam, hij steeds in België naar school ging en dat ongeacht wat zijn moeder zou hebben gezegd tegen de Belgische autoriteiten het verzoek moet worden behandeld met het door verzoeker ingediende bewijsmateriaal. Verzoeker voert aan dat het een kennelijke fout van de verwerende partij is om argumenten uit een eerder bestand te gebruiken die betrekking hebben op een andere persoon dan de aanvrager zonder dat die uitleg mag geven.

In de eerste bestreden beslissing wordt als volgt overwogen:

"Betrokkene beroept zich op het feit dat hij sinds 9-jarige leeftijd in België verblijft, dat hij zijn hele schooltijd in België gewoond heeft, dat hij een goede leerling was en dat hij 'vergeten' werd bij de aanvraag tot verblijfsmachtiging van zijn moeder N. J. (...). Echter, deze beweringen worden niet ondersteund door de objectieve informatie die zich in het administratief dossier bevindt. Het administratief dossier bevat geen objectief bewijs van zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied in de periode na het afsluiten van zijn asielprocedure tot 13.12.2011, datum van aanmelding in verband met zijn voorgenomen huwelijk. Wel bevat huidige aanvraag 9bis een bewijs van scholing sinds 05.03.2008 (op dat ogenblik was betrokkene 15 jaar oud). Dit ondersteunt de vaststelling dat betrokkene zich in de periode van eind 2002 tot begin 2008 niet in België bevond. Wat zijn scholing betreft, we stellen vast dat het administratief dossier bewijzen van scholing bevat van 08.03.2008 tot april 2011. Het

administratief dossier bevat namelijk een schoolattest voor het schooljaar 2007/08 (onthaalklas anderstalige nieuwkomers) vanaf 05.03.2008, een schoolattest voor het schooljaar 2008/09 (onthaalklas anderstalige nieuwkomers), een attest van inschrijving voor het schooljaar 2010/11, een rapport van december 2010 en een rapport van april 2011. Betrokkene legt aldus bewijzen voor van scholing van 05.03.2008 tot april 2011. De bewering van betrokkene dat hij hier zijn volledige schooltijd gewoond heeft, wordt aldus niet ondersteund door de informatie die zich in het administratief dossier bevindt. Tenslotte wat betreft de bewering dat betrokkene 'vergeten' werd op de aanvraag tot verblijfsmachtiging van zijn moeder, stellen we vast dat zijn moeder nooit een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis heeft ingediend. Het administratief dossier van zijn moeder bevat geen bewijzen van haar aanwezigheid in de periode van 17.10.2002 (afsluiten van asielpprocedure) en 17.08.2010, datum waarop zij een aanvraag gezinshereniging indient in functie van haar Poolse schoondochter, P. K. (...) (R.R. xxx). Op basis van deze aanvraag werd mevrouw N. (...) op 03.05.2011 in het bezit gesteld van een F-kaart. We merken op dat betrokkene in deze aanvraag gezinshereniging zelf aangeeft pas op 07.01.2010 naar België gekomen te zijn. We stellen dus vast dat de beweringen van betrokkene niet ondersteund worden door de objectieve informatie die zich in het administratief dossier bevindt. Deze elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Verzoeker betwist niet dat hij geen elementen heeft aangereikt waaruit blijkt dat hij in tegenstelling tot wat de gemachtigde thans voorhoudt zich in de periode van 2002 tot begin 2008 in België bevond. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij enigszins verwacht dat de beweringen van verzoeker worden ondersteund door objectieve informatie.

3.1.3.11. Verzoeker werpt op dat hij bij zijn verzoekschrift schoolcertificaten voegt waaruit zijn aanwezigheid in België tijdens de betrokkene periode blijkt en dit om de beoordelingsfout van de gemachtigde aan te tonen.

Verzoeker brengt een attest bij waaruit blijkt dat hij regelmatig les heeft gevolgd tijdens de schooljaren 2004-2005 en 2005-2006 (zie stukkenbundel verzoeker onder rolnummer 223 129, stuk 2), hij sinds 5 maart 2008 de lessen van de onthaalklas voor anderstalige nieuwkomers volgt (zie stukkenbundel verzoeker onder rolnummer 223 129, stuk 3) hij in het schooljaar 2008-2009 de lessen van de onthaalklas voor anderstalige nieuwkomers heeft gevolgd (zie stukkenbundel verzoeker onder rolnummer 223 129, stuk 3), hij op 30 juni 2011 een attest van verworven competenties: zaalmedewerker verwierf (zie stukkenbundel verzoeker onder rolnummer 223 129, stuk 4), hij op 1 oktober 2015 een attest van verworven competenties keukenmedewerker verwierf, (zie stukkenbundel verzoeker onder rolnummer 223 129, stuk 5) en een schoolattest waaruit blijkt dat hij tot 1 oktober 2015 de lessen volgde modulair onderwijs keukenmedewerker (zie stukkenbundel verzoeker onder rolnummer 223 129, stuk 6).

In de eerste bestreden beslissing wordt het volgende uiteengezet:

"Betrokkene haalt aan dat hij geen banden meer zou hebben met Servië, dat hij niet meer kan leven in Servië, dat hij daar recht heeft op niets, dat hij niet is geïntegreerd in Servië, dat hij samen met zijn moeder en ouders broers naar België is gekomen als piepjong kindje, dat de familie geen goederen zou hebben achtergelaten in Servië, dat hij er niet beschikt over een slaappleats, dat hij er als vreemdeling wordt bekeken, dat de Servische taal die hij gebruikt er moeilijk begrepen wordt, dat hij er niet op zijn plaats zal zijn en dat hij er niet kan rekenen op de steun van bewoners. Echter, we merken op dat het hier om loutere beweringen gaat die niet ondersteund worden door enig begin van bewijs. Loutere beweringen zijn onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Zoals reeds hierboven opgemerkt, worden zijn bewering niet ondersteund door de informatie beschikbaar in het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt dat hij op 25.08.2002, op 11-jarige leeftijd, voor de eerste maal naar België kwam en dit samen met zijn moeder en zijn broer D. (...). Echter, het eerstvolgende bewijs van aanwezigheid op het Belgische grondgebied is het schoolattest dat attesteert dat hij sinds 05.03.2008 de onthaalklas voor anderstalige nieuwkomers volgde (op dat ogenblik was hij 15 jaar oud). Betrokkene legt verder slechts bewijzen van scholing voor tot april 2011. Dit ondermijnt in sterke mate zijn bewering dat het Nederlands zijn moedertaal zou zijn en dat het Servisch dat hij zou spreken niet begrijpbaar zou zijn in Servië. Dit gezien het feit dat betrokkene zijn eerste elf levensjaren in Servië doorbracht, dat hij pas terug naar België kwam rond 05.03.2008 (op 15-jarige leeftijd) en dat hij hier slechts iets meer dan drie jaar aantoonbaar onderwijs volgde en dit pas voor de eerste maal op 15-jarige leeftijd. Bovendien werd betrokkene reeds door onze diensten gerepatriëerd naar Belgrado op 19.05.2011 en bevat zijn paspoort een inreisstempel voor Denemarken op 19.05.2011 en nog andere onleesbare stempels. Tenslotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen andere familieleden, familie vrienden -of kennissen zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging. Dit

wordt verder ondersteund door het feit dat zijn moeder N. J. (...) zelf aangeeft dat zij pas op 07.01.2010 naar België terugkeerde. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene daar geen slaapplek zou hebben en dat hij er op niets kan rekenen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker de attesten waaruit blijkt dat hij regelmatig les heeft gevolgd tijdens de schooljaren 2004-2005 en 2005-2006 (zie stukkenbundel verzoeker onder rolnummer 223 129, stuk 2), niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Deze stukken wordt pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker het attest waaruit blijkt dat hij regelmatig les heeft gevolgd tijdens de schooljaren 2004-2005 en 2005-2006 (zie stukkenbundel verzoeker onder rolnummer 223 129, stuk 2), niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het staat verzoeker vrij om deze attesten in het kader van een nieuwe aanvraag aan het bestuur ter beoordeling voor te leggen.

3.1.3.12. Verzoeker werpt in een vierde onderdeel op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het begrip 'buitengewone omstandigheid' met onmogelijkheid verwart. De gemachtigde meent dat het gegeven dat zijn gezinsleden allemaal Belg zijn of een definitief verblijf hebben niet van die aard is dat het een terugkeer naar Servië zeer moeilijk maakt. Verzoeker voert aan dat hij heeft verklaard dat hij volledig afhankelijk is van zijn familie voor zijn gezin en er niemand in Servië overblijft. Verzoeker geeft toe dat een terugkeer naar Servië theoretisch mogelijk is maar voor hem het rendement buitengewoon gecompliceerd is.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het

voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker betwist niet dat: *"Ter staving van zijn hier opgebouwde banden legt betrokkene vijf getuigenverklaringen voor, waaronder één van zijn broer en één van zijn schoonzus en hij legt de Belgische identiteitskaarten voor van zijn broers N. S. (...) en N. D. (...). We stellen dus vast dat betrokkene ter staving van zijn hier opgebouwde privé-en gezinsleven - en dit in een periode van beweerd verblijf sinds 2002 - slechts vijf getuigenverklaringen en twee identiteitskaarten van familieleden voorlegt."*

Door middel van zijn summiere uiteenzetting maakt verzoeker niet aannemelijk dat op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet:

"Dit is ruim onvoldoende aan te tonen dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op het artikel 8 EVRM."

Verzoeker gaat niet *in concreto* in op de motieven van de eerste bestreden beslissing met name dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hemzelf en zijn familieleden zijn.

Door middel van zijn summiere uiteenzetting maakt verzoeker niet aannemelijk dat op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet:

"Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkene en zijn familieleden. De band tussen meerderjarige kinderen en hun ouders en tussen broers onderling valt niet noodzakelijk onder de bescherming van artikel 8 EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest

Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) In casu blijft het bij het loutere voorleggen van de Belgische identiteitskaarten van zijn beide broers en een getuigenverklaring van zijn broer D. (...) en van zijn schoonzus. Er wordt niet aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn."

En

"Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op —dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

3.1.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

3.1.3.14. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.1.3.15. Het enig middel dat verzoeker in zaak met rolnummer 223 129 heeft aangevoerd is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Het voorwerp van het beroep in de zaak met rolnummer 223 130 betreft louter de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker voert in de zaak met rolnummer 223 130 een enig middel aan dat luidt als volgt:

"III. Presentatie van de middelen

Alleen middelen die uit de overtreding:

-artikelen 62 van de wet van 15 december 1980;

-de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen;

-het algemene beginsel van goed bestuur

-schending van de artikelen 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens

-kennelijke fout van waardering

In dat

De gewraakte handelingen zijn als volgt gemotiveerd:

(...)

Terwijl

Dat elk administratief besluit juridisch gemotiveerd moet zijn;

Overwegende dat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is bepaald dat de motivatie is om in de wet de rechtsgronden en feiten aan te geven die de grondslag vormen voor de beslissing;

Dat de motivatie adequaat moet zijn;

Overwegende dat de omvang van de motivatie in verhouding moet staan tot het belang van de beslissing (de heer Leroy, "de aard, de omvang en de straffen van de verplichting om te motiveren", studiedagen van 8 mei 1992 over de formele motivatie van administratieve handelingen, pp. 12-13);

Dat de motivering bovendien "adequaat" moet zijn, hetgeen betekent dat het duidelijk moet worden gezien in het besluit, dat het duidelijk, nauwkeurig, volledig en voldoende moet zijn;

Dat de wetgever de administratie heeft verzocht haar beslissing beter te beraadslagen. Onder het mom van een formeel vereiste, schreef hij aan hem "een discipline die hem verplicht om een grondig onderzoek van elk geval uit te voeren en zijn besluiten te rechtvaardigen zonder het kunnen achter de kennis door de belanghebbende partijen van de redenen voor de besluiten verschuilen. Op zodanige wijze dat zij kunnen verifiëren of het onderzoek is uitgevoerd." (doc. Parl., Senaat, 1990-1991, nr. 215/2)

Overwegende dat het aan de aanvrager aangemelde besluit niet aan bovengenoemde eisen voldoet;

Dat in het geval van de verzoeker de redenen voor de beslissing ontoereikend zijn;

De wederpartij is zich ervan bewust dat de aanvrager sinds 1994 in België is geweest.

Ze is zich ervan bewust dat hij heeft geprobeerd om zijn situatie te regulariseren. Jaar.

De tegenpartij is zich ervan bewust dat rechtsmiddelen zijn ingesteld voor uw High Court tegen haar beslissingen over de regularisatie van de aanvrager.

Dat de motivatie van de gewraakte Act niet adequaat is.

Dat het vonnis van de tegenpartij derhalve niet gerechtvaardigd is.

Dat er een overtreding:

-artikelen 62 van de wet van 15 december 1980;

-de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen;

-artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens

Dat de middelen ernstig zijn;"

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 t/m 4 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het algemene beginsel van goed bestuur, van artikel 6 EVRM en van een kennelijke beoordelingsfout.

Hij betoogt dat de redenen van de bestreden beslissing ontoereikend zijn. Hij stelt sedert 1994 in België te zijn en hij getracht heeft zijn situatie te regulariseren en hij rechtsmiddelen voor de Raad heeft ingesteld inzake de beslissingen aangaande zijn verblijfsaanvragen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet betwist langer op het grondgebied van het Rijk te verblijven dan de bij artikel 20 van de Schengenovereenkomst voorziene termijn. Hij betwist evenmin geen gevolg gegeven te hebben aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoeker stelt sedert 1994 in het Rijk te verblijven stemt dit niet overeen met de gegevens van het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoeker eerst in 2002, samen met zijn moeder naar België gekomen is. Hoe dan ook, een lang verblijf in het Rijk zonder te voldoen aan de daartoe gestelde verblijfsvoorwaarden geeft verzoeker geen recht op verblijf.

Waar hij stelt dat hij - rechtsmiddelen heeft aangewend bij de Raad inzake de beslissingen aangaande zijn verblijfsaanvragen 9bis, toont hij niet aan dat dergelijke beroepen schorsende werking hebben.

"Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker in het land verbleef, meer bepaald werd gesteld dat hij niet in het bezit was van een geldig paspoort met een geldig visum. Dit gegeven wordt niet betwist. Het bestuur kon bijgevolg op wettelijke basis beslissen om verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven. Het indienen van een aanvraag om machtiging tot het verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van een vreemdeling en verhindert bijgevolg niet dat ten aanzien van hem een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626)." (RVV nr. 43.088 d.d. 6 mei 2010).

Hij toont verder niet aan dat hij zich niet door zijn raadsman zou kunnen laten vertegenwoordigen, noch dat een persoonlijke verschijning vereist zou zijn.

Waar verzoeker in zijn middel een schending van artikel 6 EVRM aanvoert, laat hij na aan te geven in welke mate dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou zijn. Hoe dan ook, artikel EVRM heeft enkel betrekking op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het

EHRM heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 EVRM.

De in de bestreden beslissing weergegeven motivering maakt geen schending uit van de ingeroepen rechtsbeginselen. Het bevel om het grondgebied te verlaten bevat de redenen waarom het werd genomen. Uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat verzoeker langer in België verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst en geen gevolg gegeven heeft aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Het enige middel is niet ernstig.”

3.2.3.1. Waar verzoeker opnieuw de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan worden verwezen naar hetgeen hoger onder punt 3.1.3.1. werd uiteengezet.

3.2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de door de gemachtigde van toepassing geachte rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 2° en 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker bevolen wordt om het grondgebied te verlaten omdat hij op 19 mei 2011 werd gerepatriëerd naar Servië, zijn eerste “aanvraag 9bis” negatief werd afgesloten op 18 juli 2012, zijn tweede op 11 juni 2013, zijn derde op 9 maart 2015, zijn vierde op 2 juli 2015 en zijn vijfde op 5 juli 2016, zodat de toegestane maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen op heden ruimschoots overschreden is. Verder wordt de termijn om het grondgebied te verlaten vermindert naar nul dagen omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 juli 2016, dat hem op 13 november 2017 werd betekend.

Aldus kunnen de motieven die de tweede bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de tweede bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3.3. De verwerende partij heeft de bestreden beslissing formeel gemotiveerd en dus geen toepassing gemaakt van artikel 4 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Deze bepaling, die in voorliggende zaak dus niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

3.2.3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 7 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

In deze zaak betwist verzoeker niet dat hij langer in het Rijk verblijft dan de hem toegestane termijn. Verzoeker betwist op geen enkele wijze de weergegeven motieven van de tweede bestreden beslissing.

Verzoeker werpt op dat de motieven ontoereikend zijn, dat de verwerende partij er zich van bewust is dat hij sinds 1994 in België is geweest, dat hij geprobeerd heeft om zijn situatie te regulariseren en dat er rechtsmiddelen werden ingesteld tegen de beslissing over de regularisatie van de aanvraag.

In zoverre dient te worden aangenomen dat verzoeker doelt op zijn vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissing van 28 mei 2018 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, wordt erop gewezen dat het de gemachtigde niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden op het moment van het nemen van de tweede bestreden beslissing. Het opstarten van deze beroepsprocedure dateert immers van na het nemen van de tweede bestreden beslissing.

In deze zaak blijkt dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard. Op dezelfde datum werd ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Beide bestreden beslissingen werden op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht, zodat hij geacht moet worden op de hoogte te zijn van de motieven van deze beslissingen. Bijgevolg kan *in casu* worden vastgesteld dat het volstaat dat de motieven inzake de lange duur van het verblijf in België van verzoeker te lezen zijn in de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag werd genomen en op dezelfde dag ter kennis werd gebracht aan verzoeker. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de lange duur van het verblijf in België van verzoeker.

In casu kan worden aangenomen dat het volstaat dat de lange duur van het verblijf in België van verzoeker, vermeld wordt in de beslissing waarbij zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2.3.5. De schending van artikel 6 van het EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

3.2.3.6. Het enig middel dat verzoeker in zaak met rolnummer 223 130 heeft aangevoerd is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van de beroepen ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers 223 129 en 223 130 worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand wordt vastgesteld in de zaak nr. 223 129 wat de tweede bestreden beslissing betreft.

Artikel 3

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 4

De kosten van de beroepen, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET